

իրանց ամպլուայի տեսակէտից: Վերջին ներկայացմանը ակամայ մեր մոռովն անցաւ հետեւալը. — «Դրանց թողէք բնմը և երկու ամսում կը թաղեն նրան»: Դերասամների արած ընտրութեան ժամանակ մեծ մասամբ բացակայում է գեղարուեստական տեսակէտը: Գրականական սկզբունքների բացակայութեան պատճառով չը, որ այսպահ տարի հայկական բեմի վրա չը սուեղծվեց մի որոշ շկոլա, մի որոշ ուղղութիւն, որը կրթիչ դառնար թէ բեմի ծառայութների և թէ հասարակութեան համար: Այդ բանում քիչ մեղաւոր չեն և այն պարոնները, որոնք մի ժամանակ ամեն մի հասարակական և ազգային գործ, ի թիւս որոց և ազգային բեմը, կարծես փօդը աթ ով էին վերցրել և դարձել էին մօնօպօլիստ-ինամատարներ: Դրանք իրանց անս կը բւնք գործունէութիւնը, շատ մեծ-մեծ հաստատութիւնների և գործերի թւում, մտցրին և բեմը: Եւ ահա այսօր դրա հետամքը... Լինելով խիստ գէպի բեմի ծառայողը, մենք չենք կարող չը խոսութանել, որ նրա վերաբերմամբ շատ մեզմայնող համագամանք կայ. — մեզանուում դերասանը և դերասանուհին, եթէ արտասովոր ընդունակութիւնների տէր և զրա հետ միասին յայտնի աստիճանի զարգացած անձ չէ, թողնված է սեփական անպատճառ ոյժերին և մատնած խօսական բեմի ազգեցութեան: Բայց այդ հօ չէ կարող միշտ տեսել. Բագում փորձեր են անում հանել մեր ազգային բեմը իր ողբալի դրութիւնից: Եւ այդ բանը գերասանական խմբի անդամներից շատերը, ըստ երևացմին, չեն ըմբոնել... Ս.

ՄԱՏԵՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
(Վրաց գրականութիւնից)

ՆԱՄԱԿ ՆՈՐ-ՆԱԽԻԶԵՒԱՆԻ

«Մեր հենց հերոսները», Գիտօրդիք Ծերելը հայել,
1898 թ., Փափախ, 104 երես; Պրեմիա գրաց «Կիալի»

Վրաց պատմութեան նախապատմական ըլջա-

ուր սկսվում է այն ժամանակից, երբ Ներքովիթ կուռում էր Հայոսի (Հայկ) և նրա եղբայր Քարթ-
ոսի հետ։ Ներքովիթը արևելան պատմութեան
մշց յայտնի է իրբ ասորիների թագաւորութեան
հիմնադիր, ուրեմն նրա ժամանակակիցն է եղել
Քարթոսը, վրաց էպոնիմ, որից սերվել են
առ արթուրելն երը՝ վրացիք, որոնք սկզբում
ապրելով Փոքր Ասրայում, յետոյ այլ և այլ ցե-
ղերի ճշշումից ստիպված՝ գաղթել են գէպի Կով-
կաս և ամրանալով այնուեղի լեռներում։ Հիմնել
են իրանց թագաւորութիւնը Փառնաւողի միջո-
ցով; Եղէկիէլ և Գամսիէլ մարգարէների վկայու-
թեամբ՝ վրացիները առևտրական յարաբերութիւն-
ներ են ունեցել ասորիների, հրէաների, փիւնի-
կեյինների և եղիստացիների հետ։ Նրանք սերտ
կերպով կապված են եղել ասօրա-բարելական և
պարսկա-եղիստական կուլտուրական կեանքի
հետ, որը սաստիկ ազդեցութիւն է ունեցել վր-
աց հաւատի ու հասարակական կարգերի կազ-
մակերպութեան վրա։ Վրաց աստուածները շատ
աման են եղել ասորիների, բարելացիների և պարսից
աստուածներին։ Աքինազիայի աստուածուհի Ա-
սացանը նոյնն էր, ինչ որ ասօրա-բարելական
Անահիտ աստուածուհին։ Վրաց «Բողօ» աստուածը
աման է ասորիների, Բահազին և փիւնիկեցիների
Միլկարտին։ Սկանեթիայի Դալ աստուածն ու

և դա սահմանադրակվում է օսմանեան կայսրութեան մէջ ցանկութիւններով, յոյսերով, երաղներով և ամենավատ դէպքում՝ մի քանի առանձնակի առաջարկութիւններով և վախկոտ քննուադասութիւններով այն ըսլորի, ինչ որ կատարվում և վճռվում է Խլդիզի պալատում։ Անկանկած, ոստիկանութիւնը կանոնացնում է այն ավագը, որ կարող էր պատկանալ, նա արթում է և սուր աջրով հսկում է մայրաքաղաքի ազգաբնակութեան վրա, որը, մի թիւրք պետական անձի խօսքերով՝ ներկայացնում է «բանտարկված մի ամբողջ ժողովրդի տեսարան»։ Նա կատարիւմ է հսկողութեան «Chef-d'օյεնրօ»-ը, որը պատիւ կը բերէր նոյն իսկ ֆուշէնս։ Բայց և այնպէս այս ըսլորը չէ խանգարում, որ դեռ և շատ խոր լինի այն անդունողը, որ ընկած է պետի միահեծանութեան և լուսամիտ անձանց վերանորոգչական հայեացքների մէջ։ Ազա ուրեմն ըոլորովին սիսալ կը լինէր դատել վաղվայ Թիւրքիայի մասին՝ հիմնվելով նրա ացմենան գահակալի և նրան շրջապատողների գործողութիւնների վրա։ Խլդիզում պարծենում են նրանով, որ անքաւականները լուսութեան են մասնիկում խոսութիւններով կամ ներողամիտ ցոյցերով նայած դէպքին։ Սրողեաք դա ապահով միջոց է։ Եւ վաղաժամ չէ ընդունել որ երիտասարդ սերունդը շուտ թէ ուշ կը թողնի իր պահանջները, իր աղջիւ, գեղեցիկ և լայն ծգոտումները և կը վերադառնայ դէպի այն անկուսմը, որը տիրում էր իրանից առաջ, և դէպի բռնակալ իշխանութեան հլւ հըպատակութիւնը։

Փետրվարի 1-ի
Այսօր հոգևոր դպրոցի դաշնամում կայա
որ-Նախիջևանի «Հայ աղքատների եկեղեցա
գաբարձութեան» ընդհանուր ժողովը: Ժողո
մասպահներ առաջարկեցին՝ Մինաս Բե
տին Յ Քուէով, Պ. Սալիմիկեան Յ Քուէով
Ելլէ-Դաշնեան 26 և Գրիգոր Զալիսչեան
Էւով: Վերջնը յայտնեց իր նորհակարութ
ողովով և յիշերով թէ ինչ դժուարութիւնն
ձեռք բնրված կանօնադրութիւնը, ինսու
նանական կրքերը մի կողմ թողնելով, Խ
այն յօդուած հայազգի աղքատների, զանազ
ալլ յանցանքից և ներողամիտ լինել դէպի
սրբարձութեան միահները, որովհետեւ մարդ
ալական է, խակ յանցանքը պախարակիլի
էտք է յանցանքը պատմել: Հոգաբարձութ
սիստա՞ն բժիշկ Խոսհակ Ալաճակեան յայտ
այն յանձնաժողովի զեկուցումը, որը յատ
էս ընտրված էր քննելու Ռօսովի տան շի
եան գործը, դեռ բորորովին պատրաստ
ստի և հոգաբարձութիւնը իր կողմից անկա
լիր կարծիքը յայտնել այդ ծանր հարցի
ն: Պ. Ալաճալեան առաջարկեց յետաձգել
մը և ապրիլին քննել 1896 և 1897 թ. հա
րդը և տան շինութեան գործը: Ժողովը
յ յանձնաժողովի զեկուցումը և հոգաբար
եան կարծիքը այդ զեկուցման մասին տպ
ովել ժողովրդի մէջ, ապրիլ ամսին կազմել
ով և քննել բոլոր հարցերը:
Վ. Ճերը սուր կերպարանիք ստացան, երբ

մինիստրին՝ որպէս զի այդ վերջնինը պարզի, զեօք քահանաները իրաւունք ունեն ծողութիւն՝ կայ լինել, մասնակցել վճռուներին: «Քահանան ծխավաններ չեն, միայն նրանց ընտանիքներն ծխականներ»: Նախագահը տարբեր կարծիք յունեց: «Քահանան ևս ծխական է, մըթէ կարե ծուխը ջոկել քահանայից կամ քահանան ծուխը մըթէ քահանան մկրտված չէ ծնվելիս, չէ լոտվանում, չէ հաղորդվում. ինչու նա զուրկ տի լինի ծխականների իրաւունքներից. մուխի չարբ, բարին, ուրախութիւնը և տրտիւնը քահանապինը ևս չեն: Ի՞նչ հարկ կայ ջապէս դիմել մինիստրութեանո: Պ. Ե. Նա զիզը զարմանք յայտնեց, որ այդպիսի նշին ցեր են յարուցվում ժողովի մէջ. «Հարկ չը այդպիսի նշին հարցերի համար անհանդիւս նել մինիստրութիւնը: Թող և քահանաները և նակցեն ժողովին»: Ժողովը միաձայն մերժեց Զուբարեանի առաջարկութիւնը: Ըստրվեցին հաշուետեսներ և ժողովը առանց աղմուկի վկաց:

Սյապէս առայժմ առկախ մնաց Յօօտովի շինութեան հարցը և մենք չիմացանք, արդ դա միայն սխալ, թէ յանցանք ևս է հոգաբար թեան քանի մի անդամների կողմէց: Ելի սանքը: Մենք խոստացել էինք «Մշակի» ըստ ցոլներին այդ կարեոր խնորդի մասին մեր և չառ կարծիքը յայտնել: Երբ մեր ձեռքին կենեն յանձնաժողովի զեկուցումը և հոգաբար թեան մանրամասն կարծիքը այդ զեկուցման

կանոներին կազմել տուեց չքառորդների ցուցակը և
բաժանեց իւրաքանչյուրին մի մի գերան։
Խշանութեան կողմից այստեղ ուղարկվել են
երկու անասնաբայց ։ Զարմանալի է ։ Ախալքալա-
քում անասուններն իսկ բժիշներ ունեցան, իսկ
մարդիկ, այն էլ այսպիսի մի բազմամարդ և կենտ-
րոնական գիւղում, մի ֆէլզեր էլ չունեն։
Զարմանալի եռանդով և հետեւողութեամբ տե-
ղացի հայուճները կազմում են երեկոյթներ, բայց
ոչ թէ կրթիչ և բարի նպատակով, այլ օտօ
խալզարու և բամբասերու համար։ Նոյն ենք նկա-
տել Վրաստանի նշանաւոր գիւղերում։
Այստեղ մտադիր են հայոց ծխական գպաց
նորից բանալ և արդէն այս օրեւս պատասխանի
են սպասում։
Ախալքալաքում եկեղեցի կառուցող Յովհաննէս
աւագ քէ, Տէր-Գալատեանց նորերա նուիրեց
վերջնականապէս նոյն եկեղեցուն 10,000 լուր-
լուց աւել արժողութիւն ունեցող մի փառաւոր
շնութիւն։
Յարութիւն Միրիմանեան

ՆԱՄԱԿՆԵՐ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ
(Հեռադիտներով)

Ստարօօպօլ փետրվարի 9-ին
Գրիգոր Արքունի, «Մշակ», 25-ամեակ, — որ-
քան վեհ և թամուգագին բաներ են ասում այդ ա-
նոնները ամեն մի հայ սրտին։

Աւագ քահանայ Քերիլեանց, Սարկաւագ
Բեկգուլեանց, Միքայէլ Տէր-Յարութիւնեանց,

ՆԱՄԱԿՆԵՐԻ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

Ստաւրօպոլ, փետրվարի 9-ին
Գրիգոր Աքըրումի, «Մշակ», 25-ամենակ, —որ-
քան վեց և թանգարին բաներ են ասում այդ ա-

Աւագ քահանայ Բերիկեանց, Սարկաւագ

Բեկուլեանց, Միքայէլ Տէր-Յարութիւնեանց,

Հանգամանքները մեծ դեր են խաղում ա-
կենակը մէջ, և նա յաճախ կախված է
սաներից: Ֆօն-գեր-Հոլց հանդէս է բերում
պացուցանող մի աշքի ընկնադ օրինակ:
«Բօսֆորը մինչև այժմ, ասում է նա, բաց է
ովի կողմից, մինչդեռ Դարձանելի մո-
աշտպանված է զօրեղ միջոցներով: Դա ոչ
ամար գաղանիք չէ Ուկեղջիւրում: Այս
աններում նեղուցների չշրջութիւնը լոկ դի-
տիքական փեկցի ա է, և քանի որ թիւր-
աւատօրմը բոլորովին չէ կարող—վերջն ո-
րը շատ լաւ ապացուցեցին այդ իրո-
ւինը—կանգնեցնել ուսւաց նաւատօրմը,
արուց տարի աելանում է, վերջինս կար-
ագաւոր Կայսրի մի պարզ հրամանով դալ
ցանկանայ և խարիսխ գցել Կ. Պօլմի առ-
նթագրեցէք, որ ուրիշ պետութիւնները խո-
ռում են միջամտերուց, այն ժամանակ օ-
եան կառավարութիւնը ու կայսրութիւնը ա-
պէս կընկնէր ուսւաների ձեռքը, որոնք
արգագրէին թիւրքերի և նրանց պետութ-
իմակը:

«Քանի որ սուլթան Աբդուլ Համիդ II կը-
աւորէ, կարելի է գուշակել, որ երկրի գրութ-
ի փոխի, որովհետև նա յենալում է սուլյա-
մբուղ քաղաքական սիստեմի վրա. բայց
արող է փոխել իր սիստեմը, կամ, որ ս-
աւանական է, նրա յաջորդը կարող է ո-
ւիշեան դարձնել Սև ծովի թոյլ պաշտպա-
նեան վրա և տեսնել այստեղ այն, ինչ որ

պում է բոլորի ուշադրութիւննեց, ու ապա
տեղ կառուցանել ամրութիւններ: Բայց մ
այն ժամանակը Կ. Պօլսի վիճակը, նրա գ
թիւնը կամ նրա կրուստը կախված է մի
բուածից, որը կարող է չչղաքացնել և ոչնչա-
Սև ամենափայլուն դիմաբրութիւնն անդամ: Հետ-
բար պէտք է ենթաղրել, որ օսմանեան վի-
պի այդ ֆակտորը կը մնայ ստաց զօհ մէջ:
Ուստաստանը չի օգտվի այժմնամ հանգամ-
ներում իր դիրքից և չի առաջացնի մը վտ-
որի առաջն առնելը ամենարին լինի: Բայց
ուրիշ վտանգներ եւ»:

Ֆօն-գեր Հօլց շատ մեծ վտանգ է տեսն
Թիւրքիայի հողերի այն աստիճանական ան-
մահատութեան մէջ, որը տեղի է ունենում
ջնն երկու հարիւր տարիների ընթացքում, սկզ-
կարլօվիցի հաշտութիւնից (1699), որը լ
խալիքից Ունգարիան, Պօդոլիան, Ուկրայի-
և Ազօլեան շրջանը: Այդ ժամանակից ի վեր
մարեա իւրաքանչիւրը այն բազմաթիւ պա-
րագմներից, որ վարել է Թիւրքիան, վերջաց-
նրա համար որ և է հողային նուազումով:
թէկ պատերազմը ամենաուժեղ հարուածը
նրա զօրութեան, որովհետեւ իրօք մօտեն
թիւրքաց մայրաքաղաքին՝ նրան սպառնացող
բազմ սուլթանին թողնված Բալկանեան թ-
կղղուն տուեց մը այնպիսի քաղաքական կա-
կերպութիւն, որը ժամանակաւոր է և ենթ-
հարեան պետութիւնների նոր միջամտութեա-
Այս բոլորը զբաղեցնում է թիւրք հայրենակ-
րին, և նրանց հարկաւոր է մեծ տոկուսութե

որ անձնատուր չը լինեն յունտեսութօնան և յուն-
սահատութեան և չասեն, թէ «ամեն բան կորած
է Ստամբովի համար, և Թիւրքիայի բանը վերջա-
ցած է»: Ամփոփելով վերջին երկու դարերի գեպ-
քերը՝ նրանք ստիպված են համաձայնվել, որ կի-
սալուսինը խաւարել է և աւելի ու աւելի սղմինը
բազմաթիւ հարուածների չնորհիւ: Երբեմն խա-
լիքի դրօշակները երևում էին ոչ միայն Վիէն-
նայի պարիսպների տակ, այլ և մուտք էին գոր-
ծուր Ռուսաստանի խորքերը: Այժմ իւրաքանչիւր
ընդհարման ժամանակ, երբ խօսում է թխանօ-
թը, նրանք տեղի են տալիս Ռուսաստանի ա-
ռաջ:

Թիւրքիան յաղթվելով՝ պէտք է խոնարհվեր
երկու փաստերի առաջ, որոնք առաջարկվեցին
նրան Ս. Ստեֆանոսի խաղաղութեան պայման-
ներով և Բերլինի դաշնագրով: Եւրօպան ընդ
միշտ կանգնեցրեց նուաճումներ անելու նրա
ցնորքները, որ իսլամը դեռ ևս կարող էր փայ-
փայել Արևելքում, և մի և նոյն ժամանակ դեռ
ևս օսմանեան լի տակ գտնված եւրօպական աղ-
գութիւնները տապալեցին այդ լուծը՝ իրանց ան-
կախութիւնը կամ գոնէ ինքնավարութիւնը հրա-
տարակելու համար: Քոլդարիան, Արքիան, Զեր-
նոգորիան, Բօնիան, Հերցեգովինան, իւսոյ
1881 թւին Թեսալիան, 1885 թ. Սրբելքեան Ռու-
մելիան այսպիսով ձեռք բերեցին աղասութիւն,
և սովորանը արթէն հեռացրած կը լինէր Ասիա,
եթէ չը լինէր այն պայմանագիրը, որով Կիլաբուր
արգեց Անդիային:

